

Vi hade ett biologiskt barn och längtade oerhört efter ett barn till. Mitt i sorgen efter ett missfall kom jag plötsligt ihåg en filmsekvens jag sett för många år sedan på TV, långt innan vårt första barn var ens påtänkt. Det var en dokumentär från ett barnhem, jag tror att det var i Latinamerika, där spädbarn adopterades bort och de "för gamla" tvååringarna blev kvar. Plötsligt var det bara tydligt att det var en "för gammal tvååring" vi skulle ha. En överbliven tvååring utan "marknadsvärde" – det kändes tryggt – risken för barnhandel måste ju vara i det närmaste obefintlig. Tanken på att hitta ett sådant barn avgjorde vårt beslut att våga adoptera.

Vi hittade vår dotter på FFIA:s lista precis när vi fått vårt medgivande. Vi ville inte välja barn, de var fina allihop och de hade bara lättare handikapp. En flicka blev kvar till oss. Vårt medgivande var från noll till ej fyllda tre (den övre gränsen satte hemutredaren med hänsyn till storasystems ålder). Flickan var opererad för läpp-käk-gomspalt (LKG). Hon var makalöst söt och 14 månader gammal på korten. Vi sa ja utan några som helst efterforskningar om LKG. Vi visste inte mer än folk i allmänhet vet om "harmynthet". Det ordnar vi sedan, tänkte vi.

Vi hade inga egna farhågor angående det lämpliga i att adoptera en tvååring med gomspalt, men det fanns det andra som hade. Det var tur att vi själva var så överens och säkra på vår sak, när den blivande farmodern var så tydligt emot adoption i allmänhet, äldre barn i synnerhet, och gomspalten definitivt. Vi blev överraskade av detta motstånd och lite ledsna och arga. Vi förstod inte varför och vi bekymrade oss över hur vi skulle bibehålla en god relation mellan vår äldsta dotter och farföräldrarna om lillasyster inte accepterades. Vår övriga oro och funderingar var mer adoptionsrelaterade och hade inte så mycket med LKG eller ålder att göra. Det tog åtta månader från att vi fick originalhandlingarna och ett klartecken från FFIA tills vi fick åka och hämta vår dotter. Mot slutet tog det på krafterna med den obestämda väntan och det är klart att vi oroade oss över om hon hade det bra. Ändå var det på något underligt sätt lättare att vänta när vi visste vem vi väntade på.

Vi kollade LKG-föreningen på nätet för närmare information om LKG. För att få till en behandlingsplan att skicka med ansökan till Kina träffade vi en av experterna på LKG-teamet på Karolinska sjukhuset. Hon tittade på våra foton och berättade vad hon trodde om möjliga operationer och logopedhjälp. Hon sa att man inte så noga kan veta hur påverkat talet blir på sikt, men avslutade proffsigt och lugnande med att säga att "med sådana ögon blir det inga problem, hon ser så pigg och söt ut".

Vi läste allt som gick att läsa och tittade hundratalet gånger på en inspelning från Bolibompas "Alice från Kina" med vår dotter. Vi försökte förbereda vår längtande femåring på att lillasyster kanske inte blir så lätt att leka med i början, att det är OK att vara svartsjuk, samt hur resan skulle gå till. "Alice från Kina" var till stor hjälp och sändes första gången mycket lägligt under vår långa väntan.

Allt har gått strålande. Precis allt. Vi fick vår dotter på hennes tvåårsdag. Det kändes som att hon fattade direkt. Det första svenska ord hon sa var storasystems namn. Syskonkärleken kom snabbt och den är massiv. Hon var distanslös i början, samtidigt som hon fick separationsångest så fort någon i familjen inte var inom synhåll. Helt normalt och fullt begripligt, vi anpassade oss efter det. Det kändes som att det var lättare att få respekt för hennes tidigare liv i och med att hon var två år då hon kom. Hon tog för sig med liv och lust av sitt nya liv och var helt oemotståndlig. Även farmor smälte som is redan på Arlanda och är nu en stor entusiast av adoptioner, speciellt av tvååringar med gomspalt.

Vår dotter var mycket tydlig ända från början. Hon kommunicerade väl med minspel, tecken och enstaka ord tills hon var fyra år. Hon gjorde sig förstådd med familjen och bästa kompiserna på dagis, men med andra var det svårare. Då hon fyllt fyra bestämde vi oss för att intensivträna med logopeden i LKG-teamet. Logopeden var jätteduktig och vår dotter såg fram emot besöken. Vi började med språkstrukturen, vår dotter körde med en helt egen (eller kanske kinesisk) grammatik, där orden var oböjda och kom i slumpmässig ordning. Kombinerat med ett ganska uselt uttal blev det väldigt svårt att gissa vad hon sa. Vi var hos logopeden en gång i veckan i tio veckor och tränade på läxor däremellan. Läxan kunde till exempel vara att skilja på ”hon” och ”han” eller träna på att få rätt ordning på orden. Logopeden var fantastisk på att bringa ordning och få struktur. Vår dotter lärde sig otroligt snabbt när vi fick hjälp. Vi fick också tips på uttalsövningar. Vår dotter var mycket motiverad och på frågan om vad hon vill bli när hon blir stor svarade hon länge ”logoped”. Efter intensivträningen har vi endast gått på kontroll hos logopeden någon gång per år och bedömningen är nu att hon har ett för åldern helt normalt språk.

Vår dotter började skolan i höstas (sexårsverksamheten). Hon är en glad, snäll, harmonisk, smart, stark och på alla sätt fantastisk unge. Hennes sneda leende kan charma vem som helst. Hon har med sig bästa kompiserna från dagis och har fått nya kompisar i klassen. Hon trivs i skolan och det går bra för henne på alla sätt.

Vi har en större operation framför oss då en bit från höftbenet ska transplanteras in i käken om några år, men allt har ju hittills löst sig på bästa sätt så vi oroar oss inte för det nu. Utan spalten hade vår dotter inte varit den hon är och hon hade inte hamnat hos oss. Det uppväger allt. Vi känner en sådan oändlig och obeskrivlig tacksamhet över att detta barn har anförtröts oss.